

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Όπως η Γένεση είναι το βιβλίο της αρχής όλων των πραγμάτων, η Αποκάλυψη είναι το βιβλίο του τέλους όλων. Μέσα στο βιβλίο αυτό, το θείο λυτρωτικό σχέδιο ολοκληρώνεται πλήρως και το άγιο όνομα του Θεού δικαιώνεται μπροστά σε όλη τη δημιουργία.

Αν και υπάρχουν πολλές προφητείες στα Ευαγγέλια και στις Επιστολές, η Αποκάλυψη είναι το μόνο βιβλίο της Καινής Διαθήκης που επικεντρώνεται κυρίως στα προφητικά γεγονότα. Ο τίτλος του βιβλίου αυτού σημαίνει "ξεσκεπάσμα", "φανέρωση", "κάνω κάτι γνωστό". Συνεπώς, το βιβλίο αυτό φανερώνει, ξεσκεπάζει το χαρακτήρα και το σχέδιο του Θεού. Το βιβλίο της Αποκάλυψης γράφτηκε από τον Ιωάννη κατά τη διάρκεια της εξορίας του στην Πάτμο και επικεντρώνεται γύρω από οράματα και σύμβολα του αναστημένου Χριστού, ο οποίος είναι ο μόνος που έχει την εξουσία να κρίνει τη γη, να την ξαναδημιουργήσει και να την κυβερνήσει με δικαιοσύνη.

Ο τίτλος του βιβλίου είναι "Αποκάλυψις Ιωάννου", αλλά κυρίως είναι γνωστό ως "η Αποκάλυψη", με την έννοια "η φανέρωση", "το ξεσκεπάσμα". Συνεπώς το βιβλίο αποτελεί φανέρωση πραγμάτων τα οποία διαφορετικά θα έμεναν άγνωστα. Ένας καλύτερος τίτλος για το βιβλίο θα μπορούσε να ήταν η αρχή του πρώτου εδαφίου: "Αποκάλυψη Ιησού Χριστού". Κι αυτό θα μπορούσε να σημαίνει: αποκάλυψη που έρχεται από το Χριστό ή αποκάλυψη που μας φανερώνει το Χριστό. Και οι δύο έννοιες μεταφραστικά είναι σωστές. Λόγω του ενιαίου περιεχομένου του, το βιβλίο δεν πρέπει να ονομάζεται "Αποκαλύψεις".

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ. Το ύφος, η συμμετρία και το διάγραμμα του βιβλίου της Αποκάλυψης δείχνουν πως γράφτηκε από ένα συγγραφέα που τέσσερις φορές αποκαλείται με το όνομα "Ιωάννης" (1:1,4,9, 22:8). Λόγω του περιεχομένου του και των επιστολών που απευθύνονται στις επτά εκκλησίες, έγινε σύντομα η κυκλοφορία του βιβλίου και έγινε γνωστό και αποδεκτό από την αποστολική εκκλησία. Συχνά αναφέρονται σ' αυτό Χριστιανοί συγγραφείς του δεύτερου και του τρίτου αιώνα μ.Χ. και έγινε αποδεκτό ως τμήμα του Κανόνα των βιβλίων της Καινής Διαθήκης. Το βιβλίο της Αποκάλυψης από την αρχή το θεωρούσαν αυθεντικό έργο του αποστόλου Ιωάννη, του ίδιου Ιωάννη που έγραψε το Ευαγγέλιο και τις τρεις Επιστολές. Αυτό ήταν αποδεκτό από τον Ιουστίνο το Μάρτυρα, τον Ποιμένα του Ερμά, το Μελίτωνα, τον Ειρηναίο, τον Κανόνα του Μουρατόρι, τον Τερτυλλιανό, τον Κλήμη Αλεξανδρείας, τον Ωριγένη και άλλους.

Την άποψη αυτή σπάνια την αμφισβητούσαν μέχρι τα μέσα του τρίτου αιώνα μ.Χ., όταν ο Διονύσιος Αλεξανδρείας παρουσίασε μερικές αντιρρήσεις ως προς την αποστολική πατρότητα του βιβλίου της Αποκάλυψης. Αυτός παρατήρησε ένα διαφορετικό ύφος και σκέψη μεταξύ της Αποκάλυψης και των άλλων βιβλίων που ήταν αποδεκτά ως έργα του Ιωάννη, και έφτασε στο συμπέρασμα πως η Αποκάλυψη θα έπρεπε να είχε γραφτεί από ένα διαφορετικό Ιωάννη. Πράγματι οι εσωτερικές ενδείξεις παρουσιάζουν μερικά προβλήματα ως προς την παραδοσιακή άποψη: 1. Η γραμματική της αρχαίας ελληνικής γλώσσας στην Αποκάλυψη δεν ταιριάζει με αυτήν του Ευαγγελίου και των Επιστολών του Ιωάννη. 2.

Υπάρχουν, επίσης, διαφορές στο λεξιλόγιο και στις εκφράσεις που χρησιμοποιούνται. 3. Το θεολογικό περιεχόμενο αυτού του βιβλίου διαφέρει από αυτό των άλλων γραπτών του Ιωάννη στην έμφαση και στην παρουσίασή του. 4. Στα άλλα γραπτά του Ιωάννη αποφεύγεται η χρησιμοποίηση του ονόματός του, αλλά στην Αποκάλυψη αναφέρεται τέσσερις φορές. Ενώ αυτές οι δυσκολίες υπάρχουν, δύο πράγματα πρέπει να έχουμε κατά νου: 1. Υπάρχει ένας αριθμός αξιοπαρατήρητων ομοιοτήτων μεταξύ του βιβλίου της Αποκάλυψης και των άλλων βιβλίων που παραδοσιακά είναι αποδεκτά ως γραπτά του Ιωάννη (π.χ.: η χαρακτηριστική χρησιμοποίηση όρων όπως "λόγος", "αρνίο", και "αλήθεια", και η προσεκτική ανάπτυξη αντιθετικών θεμάτων όπως φως και σκοτάδι, αγάπη και μίσος, αγαθό και πονηρό). 2. Πολλές από τις διαφορές μπορούν να ερμηνευτούν με την ασυνήθιστη κατάσταση που περιβάλλει αυτό το βιβλίο. Το αποκαλυπτικό θέμα του απαιτεί διαφορετική μεταχείριση, και ο Ιωάννης έλαβε το περιεχόμενο του βιβλίου όχι με διαλογισμό, αλλά με σειρές εντυπωσιακών και εκστατικών οραμάτων. Είναι πιθανόν ο Ιωάννης να χρησιμοποίησε κάποιο γραμματέα που καλύτερα έπαινε το ελληνικό ύφος των άλλων γραπτών του, ενώ κατά την εξορία του στην Πάτμο να στερήθηκε τη χρήση τέτοιου γραμματέα, όταν έγραψε την Αποκάλυψη.

Συνεπώς οι εσωτερικές ενδείξεις, αν και προβληματικές, δεν πρέπει να ακυρώσουν τις αρχαίες και ισχυρές εξωβιβλικές μαρτυρίες για την αποστολική προέλευση αυτού του σπουδαίου βιβλίου. Είναι φανερό πως ο συγγραφέας ήταν πολύ γνωστός στους αποδέκτες των επτά εκκλησιών της επαρχίας της Ασίας και αυτό ταιριάζει με την ανεπιφύλακτη χρήση του ονόματος του Ιωάννη και με την ενιαία παράδοση για τη διακονία του στην Ασία. Εναλλακτικές προτάσεις, όπως αυτή του Ιωάννη του πρεσβύτερου ή κάποιου προφήτη που ονομαζόταν Ιωάννης, δημιουργούν περισσότερα προβλήματα στη θέση αυτών που προσπαθούν να επιλύσουν.

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ. Ο Ιωάννης απεύθυνε αυτόν τον προφητικό λόγο σε επτά επιλεγμένες εκκλησίες στη ρωμαϊκή επαρχία της Ασίας (1:3,4). Τα μηνύματα σε αυτές τις εκκλησίες, που είναι στα κεφάλαια 2 και 3, αρχίζουν με την εκκλησία της Εφέσου, την πιο σημαντική, και συνεχίζουν σε μια κατεύθυνση σύμφωνη με τη φορά των δεικτών του ωρολογίου μέχρι που φτάνουν στη Λαοδικεία. Το βιβλίο αυτό είναι πιθανό αρχικά να διαδόθηκε σύμφωνα με αυτήν την κυκλική διαδρομή. Ενώ το καθένα από αυτά τα μηνύματα είχε ιδιαίτερη σπουδαιότητα γι' αυτές τις συγκεκριμένες εκκλησίες, τα μηνύματα αναφέρονται επίσης και στο σύνολο της εκκλησίας του Χριστού ("Όποιος έχει αυτί ας ακούσει τι το Πνεύμα λέει στις εκκλησίες").

Η αποτελεσματική μαρτυρία του Ιωάννη για το Χριστό οδήγησε τις ρωμαϊκές αρχές στο να τον εξορίσουν στο μικρό και έρημο νησί της Πάτμου (1:9). Αυτό το νησί, από ηφαιστειογενή βράχο, ήταν ένα από τα μέρη όπου οι Ρωμαίοι εξόριζαν τους κακούργους και τους πολιτικούς κρατούμενους.

Το βιβλίο της Αποκάλυψης γράφτηκε σε μια περίοδο που η εχθρότητα των Ρωμαίων κατά

των χριστιανών ξεσπούσε σε φανερό διωγμό (1:9, 2:10,13). Μερικοί θεολόγοι πιστεύουν πως η ημερομηνία του βιβλίου πρέπει να τοποθετηθεί νωρίτερα, κατά τη διάρκεια του διωγμού των Χριστιανών από το Νέρωνα μετά την πυρπόληση της Ρώμης το 64 μ.Χ. Η μετατροπή των εβραϊκών γραμμάτων σε αριθμούς για το όνομα "Νέρων Καίσαρ(ας)" και η άθροισή τους, δίνουν τον αριθμό 666, τον αριθμό του θηρίου (13:18). Υπήρχε μάλιστα και ένας θρύλος πως ο Νέρωνας θα ξαναεμφανιζόταν στην Ανατολή μετά το φαινομενικό θάνατό του (δες 13:3,12,14). Αυτή όμως η ένδειξη δεν είναι ισχυρή, για να βρούμε τη χρονολογία του βιβλίου. Είναι προτιμότερο να υποθέσουμε μια χρονική περίοδο λίγο μεταγενέστερη κατά τη διάρκεια του τέλους της βασιλείας του αυτοκράτορα Δομιτιανού (81-96 μ.Χ.) για τους εξής λόγους: 1. Αυτή ήταν η μαρτυρία του Ειρηναίου (που ήταν μαθητής του Πολύκαρπου, ο οποίος ήταν μαθητής του Ιωάννη) και άλλων αρχαίων χριστιανών συγγραφέων. 2. Ο Ιωάννης προφανώς δεν έφυγε από την Ιερουσαλήμ για την Έφεσο μέχρι το 67 μ.Χ., λίγο πριν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ. Μια ενωρίτερη χρονολογική τοποθέτηση του βιβλίου δεν προσδίδει αρκετό χρόνο στον Ιωάννη, ώστε να υπήρχαν δυνατότητες να εδραιώσει μια σταθερή διακονία στην επαρχία της Ασίας την εποχή που γράφτηκε αυτό το βιβλίο. 3. Οι εκκλησίες της Ασίας φαίνεται πως υπάρχουν εδώ και αρκετό χρόνο, τόσο ώστε να έχουν φτάσει στο σημείο της αυταρέσκειας και της παρακμής (δες 2:4, 3:1,15-18). 4. Οι πράξεις του Δομιτιανού ήταν πιο σημαντικές από αυτές του Νέρωνα, ώστε να αφορούν περισσότερο το θέμα του βιβλίου της Αποκάλυψης. Η λατρεία των νεκρών αυτοκρατόρων ήταν σε εφαρμογή από χρόνια, αλλά ο Δομιτιανός ήταν ο πρώτος αυτοκράτορας που απαιτούσε λατρεία ενώ ακόμα ζούσε. Αυτό οδήγησε σε μεγαλύτερες συγκρούσεις μεταξύ πολιτείας και εκκλησίας, ιδιαίτερα στην επαρχία της Ασίας, που η λατρεία του Καίσαρα ήταν ευρύτατα διαδεδομένη. Ο διωγμός του Δομιτιανού προμήνυε τους πιο βίαιους διωγμούς που θα ακολουθούσαν.

Συνεπώς, κατά πάσα πιθανότητα ο Ιωάννης έγραψε αυτό το βιβλίο το 95 ή το 96 μ.Χ. Ο χρόνος της ελευθέρωσής του από την Πάτμο είναι άγνωστος, αλλά μάλλον του επιτράπηκε να επιστρέψει στην Έφεσο μετά τη βασιλεία του Δομιτιανού. Περικοπές όπως οι 1:11, 22:7,9,10,18,19 υποδηλώνουν πως το βιβλίο είχε ολοκληρωθεί πριν από την ελευθέρωση του Ιωάννη.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ. Η Αποκάλυψη έχει πολλά να πει και για τα τρία πρόσωπα της θεότητας, αλλά είναι ιδιαίτερα ξεκάθαρη η παρουσίαση του φοβερού αναστημένου Χριστού που έχει λάβει την εξουσία να κρίνει τη γη. Ονομάζεται "Ιησούς Χριστός" (1:1), "ο μάρτυρας ο πιστός, ο πρωτότοκος των νεκρών και ο άρχοντας των βασιλιάδων της γης" (1:5), "ο πρώτος και ο έσχατος" (1:17), "ο ζωντανός" (1:18), "ο Υιός του Θεού" (2:18), "ο άγιος, ο αληθινός" (3:7), "ο Αμήν, ο μάρτυρας ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσης του Θεού" (3:14), "ο λέοντας που είναι από τη φυλή του Ιούδα, η ρίζα του Δαβίδ" (5:5), το "Αρνίο" (5:6), "Πιστός και Αληθινός" (19:11), "Ο Λόγος του Θεού" (19:13), "Βασιλιάς βασιλιάδων και Κύριος κυρίων" (19:16), "το Άλφα και το Ωμέγα" (22:13), "ο αστέρας ο λαμπρός, ο πρωινός" (22:16) και ο Κύριος Ιησούς (22:21).

Το βιβλίο αυτό είναι πράγματι "Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού" (1:1), επειδή έρχεται από Αυτόν και επικεντρώνεται σε Αυτόν. Αρχίζει με ένα όραμα της δόξας Του, της σοφίας Του και της δύναμής Του (κεφ.1), και περιγράφει την εξουσία Του πάνω σε όλη την εκκλησία (κεφ.2,3). Αυτός είναι το Αρνίο που σφάχτηκε και που κηρύχτηκε ότι είναι άξιο να ανοίξει το βιβλίο των κρίσεων του Θεού (κεφ.5). Οι δικαίες κρίσεις Του χύνονται πάνω σε όλη τη γη (κεφ.6-18), και Αυτός επιστρέφει με δύναμη, για να κρίνει τους εχθρούς Του και για να βασιλέψει ως Κύριος πάνω σε όλα (κεφ.19,20). Αιώνια θα βασιλεύει στην ουράνια πόλη μπροστά σε όλους εκείνους που Τον γνωρίζουν (κεφ.21,22).

Η Αγία Γραφή κλείνει με τη μεγάλη υπόσχεσή Του: "Ίδού, έρχομαι γρήγορα" (22:7,12). "'Ναι, έρχομαι γρήγορα". Αμήν, έλα Κύριε Ιησού" (22:20).

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η αποκάλυψη του ερχομού του Ιησού Χριστού.

Ο σκοπός για τον οποίο γράφτηκε η Αποκάλυψη, μέχρις ένα σημείο, εξαρτάται από το πώς το βιβλίο αυτό ερμηνεύεται στο σύνολό του. Λόγω των περιπλοκών και δυσνόητων συμβολισμών, η Αποκάλυψη είναι το πιο δύσκολο βιβλίο της Αγίας Γραφής για να ερμηνευτεί. Υπάρχουν τέσσερις κύριες εναλλακτικές ερμηνείες: 1. Η συμβολική ή ιδεαλιστική ερμηνεία υποστηρίζει πως η Αποκάλυψη δεν είναι ένα προφητικό βιβλίο, αλλά μια συμβολική περιγραφή της κοσμικής σύγκρουσης του καλού και του κακού. 2. Η παρελθοντολογική ερμηνεία υποστηρίζει πως είναι μια συμβολική περιγραφή του διωγμού της εκκλησίας από τους Ρωμαίους, της λατρείας των αυτοκρατόρων και της θείας κρίσης που έπεσε πάνω στην ειδωλολατρική Ρώμη. 3. Η ιστορική ερμηνεία καταγίνεται με την Αποκάλυψη, θεωρώντας αυτήν ένα αλληγορικό πανόραμα της εκκλησίας από τον πρώτο αιώνα μ.Χ. μέχρι το δεύτερο ερχομό του Ιησού Χριστού. 4. Η μελλοντολογική ερμηνεία αναγνωρίζει τη φανερή επιρροή που είχαν πάνω στα θέματα αυτού του βιβλίου οι συγκρούσεις του πρώτου αιώνα μεταξύ της Ρώμης και της εκκλησίας. Επίσης αποδέχεται πως το μέγιστο μέρος της Αποκάλυψης (κεφ.4-22) είναι μια θεόπνευστη ματιά μέσα στο χρόνο που άμεσα προηγείται του δεύτερου ερχομού του Χριστού (η "μεγάλη θλίψη" συνήθως ερμηνεύεται ως εφτά χρόνια στα κεφ.6-18), και επεκτείνεται από την επάνοδο του Χριστού κατά την αρπαγή της εκκλησίας (Α'Θεσ.4:15-17), μέχρι τη δημιουργία ενός καινούργιου κόσμου (κεφ.19-22).

Οι υποστηρικτές και των τεσσάρων ερμηνευτικών απόψεων του βιβλίου της Αποκάλυψης συμφωνούν πως γράφτηκε με σκοπό να διαβεβαιώσει τους παραλήπτες για τον τελικό θρίαμβο του Χριστού, πάνω σε καθετί που υψώνεται ενάντια σ' Αυτόν και στους αγίους Του. Οι αναγνώστες αντιμετώπιζαν δύσκολους, σκληρούς και σκοτεινούς καιρούς διωγμών, και ακόμα πιο δύσκολοι και κακοί καιροί επρόκειτο να ακολουθήσουν. Συνεπώς, χρειάζονταν ενθάρρυνση στην επιμονή τους, για να μένουν σταθεροί στο Χριστό έχοντας υπόψη το σχέδιο του Θεού για τους δικαίους και για τους πονηρούς. Το σχέδιο αυτό είναι ιδιαίτερα καθαρό στα συγκλονιστικά λόγια του επίλογου που είναι η περικοπή 22:6-21. Το βιβλίο γράφτηκε επίσης με σκοπό να προκαλέσει μετάνοια στους ατάρεσκους Χριστιανούς, ώστε να σταματήσουν να συμβιβάζονται με τον κόσμο. Σύμφωνα με αυτούς που αποδέχονται τη

μελλοντολογική ερμηνεία, η Αποκάλυψη χρησιμεύει για έναν επιπλέον σκοπό: να προμηθεύει μια προοπτική για τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, που να έχει επίσης έννοια, σπουδαιότητα και σχέση με την πνευματική ζωή που αφορά όλες τις διαδοχικές γενεές των αληθινών Χριστιανών από την αποστολική εκκλησία και μετέπειτα.

Εδάφια κλειδιά": Αποκ.1:19 και 19:11-16 "Γράψε, λοιπόν, αυτά που είδες και αυτά που είναι και αυτά που μέλλουν να γίνουν μετά από αυτά" (1:19).

Και είδα τον ουρανό ανοιγμένο, και ιδού ίππος λευκός και αυτός που κάθεται πάνω του καλείται "Πιστός και Αληθινός", και με δικαιοσύνη κρίνει και πολεμά. Και οι οφθαλμοί του είναι σαν πύρινη φλόγα, και πάνω στο κεφάλι του διαδήματα πολλά, έχοντας όνομα γραμμένο που κανείς δεν ξέρει παρά μόνο αυτός. Και είναι ντυμένος με ρούχο βαμμένο σε αίμα, και έχει καλεστεί το όνομά του "Ο Λόγος του Θεού". Και τα στρατεύματα που είναι στον ουρανό τον ακολουθούσαν πάνω σε ίππους λευκούς, ντυμένοι με εκλεκτό λινό λευκό, καθαρό. Και από το στόμα του εκπορεύεται ρομφαία κοφτερή, για να πατάξει με αυτήν τα έθνη, και αυτός θα τους ποιμάνει με ράβδο σιδερένια. Και αυτός πατά το πατητήρι του θυμωμένου κρασιού της οργής του Θεού του Παντοκράτορα. Και έχει πάνω στο ρούχο του και πάνω στο μηρό του ένα όνομα γραμμένο: "Βασιλιάς βασιλιάδων και Κύριος κυρίων" (19:11-16).

Κεφάλαια "κλειδιά": Αποκ.19-22 – "Όταν το τέλος της ιστορίας είναι πλήρως κατανοητό, η επίδρασή του ριζοσπαστικά επηρεάζει το παρόν. Στην περικοπή των κεφαλαίων 19-22 το σχέδιο του Θεού για τις τελευταίες ημέρες και για όλη την αιωνιότητα είναι καταγραμμένο σε κατανοητή γλώσσα από όλους. Η προσεχτική μελέτη και η υπακοή σ' αυτά που είναι γραμμένα εκεί θα επιφέρει τις ευλογίες που ο Θεός έχει υποσχεθεί (1:3). Στο υψηλότερο μέρος του νου μας και βαθιά στην καρδιά πρέπει να φυλάττονται τα λόγια του Ιησού Χριστού: "Ναι, έρχομαι γρήγορα" (22:20).

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ. Το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι γραμμένο με τη μορφή της αποκαλυπτικής φιλολογίας (σύγκρινε Δανιήλ και Ζαχαρία) από έναν προφήτη (10:11, 22:9) και αναφέρεται στο βιβλίο ότι είναι αυτό το ίδιο μια προφητεία (1:3, 22:7,10,18,19). Οι τρεις κύριες κατευθύνσεις σ' αυτήν τη μεγάλη φανέρωση βρίσκονται στο εδ.1:19, "αυτά που είδες" (κεφ.1), "αυτά που είναι" (κεφ.2,3) και "αυτά που μέλλουν να γίνουν μετά από αυτά" (κεφ.4-22).

"Αυτά που είδες" (κεφ.1): Η Αποκάλυψη περιέχει έναν πρόλογο (1:1-3) πριν από το συνηθισμένο χαιρετισμό (1:4-8). Την Αποκάλυψη την έλαβε ο Χριστός από τον Πατέρα και μεταβιβάστηκε μέσω ενός αγγέλου στον Ιωάννη. Είναι το μόνο βιβλίο της Αγίας Γραφής που συγκεκριμένα υπόσχεται ευλογίες σ' αυτούς που το διαβάζουν (1:3), αλλά επίσης υπόσχεται κατάρρα σ' αυτούς που προσθέτουν ή αφαιρούν κάτι από αυτό (22:18,19). Ο χαιρετισμός και η τελική ευλογία δείχνουν πως αρχικά γράφτηκε ως μία επιστολή στις εφτά εκκλησίες της

επαρχίας της Ασίας.

Την πλούσια θεολογική περιγραφή του Θεού στην περικοπή 1:4-8 την ακολουθεί μια συνταρακτική θεοφάνεια (ορατή φανέρωση του Θεού) στην περικοπή 1:9-20. Ο παντοδύναμος και παντογνώστης Χριστός, που θα υποτάξει τα πάντα κάτω από την εξουσία Του, είναι το κεντρικό πρόσωπο σ' αυτό το βιβλίο.

"Αυτά που είναι" (κεφ.2,3): Οι επιστολές στις επτά εκκλησίες (κεφ.2,3) αναφέρονται στην εμφάνιση του Χριστού μέσα στο όραμα του Ιωάννη και περιέχουν μια εντολή, έναν έπαινο και/ή μία κατάκριση, επανόρθωση και μία προτροπή.

"Αυτά που μέλλουν να γίνουν μετά από αυτά" (κεφ.4-22): Ο Ιωάννης μεταφέρθηκε στον ουρανό από όπου του δόθηκε ένα όραμα της θείας μεγαλειότητας. Σ' αυτό το όραμα βλέπει τον Πατέρα ("πάνω στο θρόνο ένας που κάθεται") και τον Υιό (ο Λέων, το Αρνίον) να λατρεύονται από τους είκοσι τέσσερις πρεσβυτέρους, τα τέσσερα ζωντανά όντα και την αγγελική στρατιά, γι' αυτό που είναι και για ό,τι έχουν κάνει (δημιουργία και λύτρωση, κεφ.4,5).

Τρεις κύκλοι από επτά κρίσεις στα κεφάλαια 6-16 αποτελούνται από επτά σφραγίδες, επτά σάλπιγγες και επτά φιάλες. Υπάρχει μία προφητική παρεμβολή ανάμεσα στην έκτη και στην έβδομη σφραγίδα, όπως επίσης ανάμεσα στην έκτη και στην έβδομη σάλπιγγα. Επίσης, υπάρχει μια εκτενής παρεμβολή ανάμεσα στις κρίσεις της τελευταίας (έβδομης) σάλπιγγας και στην πρώτη φιάλη. Λόγω της ομοιότητας της έβδομης κρίσης σε κάθε σειρά κρίσεων, είναι πιθανόν οι τρεις ομάδες κρίσεων να συμβούν συγχρόνως ή με μερική επικάλυψη ή μια πάνω στην άλλη, έτσι ώστε όλες να τελειώσουν με τον ερχομό του Χριστού. Μια εναλλακτική άποψη τις βλέπει ως τρεις συνεχείς σειρές κρίσεων, έτσι ώστε η έβδομη σφραγίδα να περικλείει τις επτά σάλπιγγες και η έβδομη σάλπιγγα να περικλείει τις επτά φιάλες.

Οι επτά σφραγίδες (6:1-8:5) περιλαμβάνουν πόλεμο, λιμό (πεινα) και θάνατο σε συνδυασμό με πόλεμο και με διωγμό. Η προφητική παρεμβολή μεταξύ της έκτης και της έβδομης σφραγίδας (κεφ.7) περιγράφει το προστατευτικό σφράγισμα των 144.000 "γιων Ισραήλ" (7:4), 12.000 από κάθε φυλή. Επίσης κοιτάζει στο μέλλον, στα πλήθη από κάθε μέρος της γης, που είναι αυτοί "που έρχονται από τη θλίψη τη μεγάλη" (7:14). Τα καταστρεπτικά γεγονότα στις περισσότερες από τις κρίσεις των σαλπίγγων ονομάζονται "ουαί" (8:2-11:19). Το προφητικό διάλειμμα μεταξύ της έκτης και της έβδομης σάλπιγγας (10:1-11:14) προσθέτει περισσότερες λεπτομέρειες στη φύση της περιόδου της μεγάλης θλίψης και αναφέρει μια τέταρτη ομάδα κρίσεων ("οι επτά βροντές"), οι οποίες θα είχαν παρατείνει τη διήγηση αν δεν είχε απαγορευτεί στον Ιωάννη να τις περιγράψει (10:4). Δύο ανώνυμοι μάρτυρες διακονούν κατά τη διάρκεια των τριάμισι ετών της μεγάλης θλίψης (σαράντα δύο μήνες ή 1260 ημέρες). Στο τέλος της διακονίας τους νικιούνται από το θηρίο, αλλά η

ανάστασή τους και η ανάληψή τους προκαλεί σύγχυση στους εχθρούς τους.

Τα κεφάλαια 12-14 περιέχουν διάφορες προφητείες που παρεμβάλλονται ανάμεσα στις κρίσεις των σαλπίγγων και των φιαλών και δίνουν περισσότερες πληροφορίες για την περίοδο της μεγάλης θλίψης. Στο κεφ.12 μία γυναίκα γεννά ένα αγόρι, το οποίο αρπάχτηκε προς το Θεό. Η γυναίκα φεύγει στην έρημο και καταδιώκεται από ένα δράκο ο οποίος είχε ριχτεί κάτω στη γη. Το κεφ.13 δίνει μια παραστατική περιγραφή του θηρίου και του ψευδοπροφήτη και οι δύο ενδυναμώνονται από το δράκο. Στο πρώτο θηριο δίνεται πολιτική, οικονομική και θρησκευτική εξουσία και εξαιτίας της δύναμής του και των ψευδοθαυμάτων που γίνονται από το δεύτερο θηριο (τον ψευδοπροφήτη), λατρεύεται ως ο κυρίαρχος της γης. Το κεφ.14 περιέχει μια σειρά οραμάτων που συμπεριλαμβάνουν τους 144.000 πιστούς στο τέλος της μεγάλης θλίψης, την τύχη αυτών που ακολουθούν το θηριο και την έκχυση της οργής του Θεού.

Ένα ουράνιο όραμα της δύναμης, της αγιότητας και της δόξας του Θεού στο κεφ.15 προηγείται από τις κρίσεις των επτά φιαλών.

Στα κεφάλαια 17 και 18 προβλέπεται η τελική πτώση της Βαβυλώνας, της μεγάλης πόρνης, που κάθεται πάνω σε ένα κόκκινο θηριο.

Το γεύμα του γαμήλιου δείπνου του Αρνιού είναι έτοιμο και ο Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων οδηγεί τα στρατεύματα του ουρανού στη μάχη εναντίον του θηρίου και του ψευδοπροφήτη του και, αφού τους συλλάβει, τους ρίχνει ζωντανούς μέσα στη λίμνη της φωτιάς (κεφ.19).

Στο κεφάλαιο 20, ο δράκος – ο Σατανάς – δένεται για χίλια έτη και ρίχνεται στην άβυσσο. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου των χιλίων ετών ο Χριστός βασιλεύει στη γη μαζί με τους αναστημένους αγίους Του, αλλά κατά το τέλος των χιλίων ετών έχουν γεννηθεί πολλοί που αρνιούνται να υποτάξουν την καρδιά τους στο Χριστό. Στο τέλος των χιλίων ετών, ελευθερώνεται ο Σατανάς και επακολουθεί η τελική μάχη και η τελική νίκη του Θεού κατά των εχθρών Του. Κατόπιν, ακολουθεί η τελική κρίση των ανθρώπων κατά τα έργα τους μπροστά στο μεγάλο λευκό θρόνο ("Και αν κάποιος δε βρέθηκε στο βιβλίο της ζωής γραμμένος, ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς" 20:15).

Ένα καινούργιο σύμπαν δημιουργείται, που αυτή τη φορά δεν είναι φθαρμένο από την αμαρτία, το θάνατο, τον πόνο ή τη θλίψη. Η καινούργια Ιερουσαλήμ περιγράφεται στην περικοπή 21:9-22:5, έχει ένα γιγαντιαίο κυβικό σχήμα (περίπου 2.200 χιλιόμετρα μήκος, πλάτος και ύψος – τα Άγια των Αγίων στη Σκηνή και στο Ναό της Παλαιάς Διαθήκης είχαν επίσης σχήμα τέλειου κύβου). Οι πολύχρωμοι λίθοι της πόλης θα αντανakλούν τη δόξα του Θεού και η πόλη συνεχώς θα είναι γεμάτη φως. Αλλά το πιο σημαντικό γεγονός είναι πως οι πιστοί θα βρίσκονται στην παρουσία του Θεού "και θα βλέπουν το πρόσωπό του" (22:4).

Η Αποκάλυψη τελειώνει με έναν επίλογο (22:6-21), ο οποίος επιβεβαιώνει στους αναγνώστες πως ο Χριστός έρχεται γρήγορα (22:7,12,20), και καλεί τον καθέναν που θέλει να λάβει νερό ζωής δωρεάν (22:17) να έρθει σε Αυτόν που είναι "το Άλφα και το Ωμέγα...ο αστέρας ο λαμπρός, ο πρωινός" (22:13,16